

Błędy te odnoszą się do:

- i. okoliczności, iż Sąd całkowicie pominął zbadanie zarzutów i argumentów skarżących w związku z naruszeniem prawa petycji, w kształcie w jakim jest przyznane jako przymiot obywatelstwa europejskiego,
- ii. okoliczności, iż Sąd wypaczył w każdym razie treść decyzji rzecznika praw obywatelskich z dnia 18 lipca 2002 r., która stanowiła najbardziej trafny dowód podniesiony przez skarżących w ich skardze lub w każdym razie okoliczność iż Sąd popełnił błąd co do kwalifikacji prawnej tego dowodu,
- iii. okoliczności, iż Sąd nie dokonał poprawnej wykładni zasad dobrej administracji, bezstronności i ochrony uzasadnionych oczekiwań i ich poprawnie nie zastosował, co w pewnych przypadkach zmieniło treść środków dowodowych i że w każdym razie dokonał błędnej kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych zawartych w skardze, które odnoszą się do naruszenia wyżej wspomnianych zasad,
- iv. okoliczności, iż Sąd nie zbadał wniosku o odszkodowanie lub w każdym razie nie zbadał go poprawnie w zakresie, w jakim uznał sporne podejście Komisji za dodatek do odosobnionych i oddzielnych od siebie zachowań, i nie w sposób całościowy, pomimo faktu, że naruszenie przywołanych zasad wspólnotowych i poniesiona przez skarżących szkoda wynikają głównie z całościowego podejścia Komisji w ciągu ośmiu lat.

Wnoszący odwołanie podnoszą, iż Sąd nie wyciągnął wniosków, które prowadzą w kierunku fundamentalnej zasady, zgodnie z którą Komisja powinna działać słusznie i zgodnie z prawem proceduralnym i że w przypadku błędu musi ponieść konsekwencje finansowe złej administracji. Nieprzestrzeganie podstawowych zasad obowiązujących w działaniu administracji może powodować krzywdę i szkodę, z powodu której obywatele europejscy mogą domagać się zadośćuczynienia i odszkodowania.

Skarga wniesiona w dniu 31 marca 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-172/06)

(2006/C 131/65)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich [Przedstawiciel: S. Pardo Quintillán, pełnomocnik]

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że uzależniając udzielenie pomocy publicznej dla podmiotów gospodarczych pragnących sprzedawać w Hiszpanii kolektory słoneczne, legalnie wyprodukowane i sprzedawane w innym państwie członkowskim lub wyprodukowane w jednym z państw sygnatariuszy Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym, od warunku, by kolektory te posiadały certyfikat zgodności spełniający wymagania określone w krajowych przepisach oraz aby w tym celu były ponownie poddawane już przeprowadzonym w tamtym państwie badaniom, w specjalnie wyznaczonym krajowym laboratorium, Królestwo Hiszpanii naruszyło zobowiązania, które na nim ciążyą na mocy art. 28 i 30 traktatu WE oraz art. 11 i 13 Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Hiszpańskie przepisy dotyczące warunków przyznawania pomocy publicznej na kolektory słoneczne pochodzące z innego państwa członkowskiego lub państwa będącego sygnatariuszem Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym są niezgodne z podstawową zasadą swobodnego przepływu towarów i nie są uzasadnione żadnym z wymienionych w art. 30 traktatu WE względów interesu ogólnego ani też żadnym z nadrzędnych wymogów uznanych w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości.

Odwołanie wniesione w dniu 5 kwietnia 2006 r. przez Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH i Stadtwerke Uelzen GmbH od wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie T-92/02 Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH i Stadtwerke Uelzen GmbH przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich popieranej przez E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG i Hamburgische Electricitäts-Werke AG

(Sprawa C-176/06 P)

(2006/C 131/66)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH, Stadtwerke Tübingen GmbH, Stadtwerke Uelzen GmbH [Przedstawiciele: adwokaci D. Fouquet i P. Becker]

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich, E.ON Kernkraft GmbH, RWE Power AG, EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Hamburgische Electricitäts-Werke AG

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 26 stycznia 2006 r. w sprawie T-92/02 (⁽¹⁾)Stadtwerke Schwäbisch Hall GmbH i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich;
- O ile stan sprawa pozwala na jej rozstrzygnięcie, stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej C (2001) 3967 wersja ostateczna z dnia 11 grudnia 2001 r. w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że rezerwy na zagospodarowanie i zamknięcie elektrowni atomowych w Republice Federalnej Niemiec nie stanowią pomocy w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE;
- O ile stan sprawy nie pozwala na jej rozstrzygnięcie, zwrot sprawy do ponownego rozpatrzenia do pierwszej izby powiększonej Sądu Pierwszej Instancji, z zachowaniem składu sędziowskiego orzekającego w pierwszej instancji;
- Obciążenie Komisji kosztami postępowania skargowego;
- Obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego kosztami tego postępowania.

Pomocniczo:

- Oddalenie wniosku interwenientów o obciążenie wnoszących odwołanie kosztami postępowania skargowego poniesionymi przez nich przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie kierują je przeciw wyrokowi Sądu Pierwszej Instancji stwierdzającego zgodność z prawem decyzji Komisji stwierdzającej, że odroczenie terminu zapłaty podatku od rezerw na zagospodarowanie odpadów radioaktywnych i zamknięcie elektrowni atomowych w Republice Federalnej Niemiec nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE. W uzasadnieniu podnoszą oni naruszenie procesowego i materialnego prawa wspólnotowego.

Sąd Pierwszej Instancji mimo oczywistych trudności prawnych i istotnej wagi sprawy skierował ją z pierwszej izby powiększonej do czwartej izby w składzie trzech sędziów, chociaż nie wystąpiły żadne wyjątkowe okoliczności. To bezpodstawne i nieuzasadnione przekazanie sprawy po wielu latach procesu do mniejszej izby narusza prawo wnoszących odwołanie do właściwego sądu.

Sąd Pierwszej Instancji nie dokonał rozróżnienia między przesłankami istnienia pomocy państwa a przesłankami wszczęcia formalnego postępowania wyjaśniającego. Ponieważ w niniejszym przypadku ocena, czy dotowane przedsięwzięcie jest zgodne ze wspólnym rynkiem, stwarza poważne trudności natury faktycznej i prawnej odnośnie istnienia gwarancji wyrównania kosztów przez państwo, wystarczającej konkretyzacji obowiązków związanych z zamknięciem i zagospodarowaniem oraz konkretnych kwot rezerw, ulg podatkowych i ogólnych kosztów zamknięcia, Komisja nie była uprawniona do ograniczenia się jedynie do fazy wstępnej postępowania wyjaśniającego. Powinna ona była natomiast w niniejszym przypadku wszcząć fazę formalnego postępowania wyjaśniającego.

Sąd nie ocenił również prawidłowo kwestii selektywności niemieckiej regulacji dotyczącej rezerw. Nie uwzględnił on, że zwolnienie podatkowe rezerw w gospodarce atomowej stanowi odstępstwo od ogólnej regulacji podatkowej. Odstępstwo jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy przyszłe zobowiązania są określone wystarczająco konkretnie. W niniejszym przypadku nie ma to jednak miejsca: kryteria związane z terminem zamknięcia, obowiązkami związanymi z zamknięciem oraz skutkami prawnymi niezachowania przepisów wcale nie były wystarczająco określone. Nawet gdyby nie można stwierdzić selektywności pomocy, dane działanie może naruszać prawo pomocowe, jeżeli może ono faworyzować określone przedsiębiorstwa. Dyrektywa w sprawie liberalizacji wewnętrznego rynku energii elektrycznej wymaga od państw członkowskich aktywnego likwidowania dyskryminacji i zakłóceń konkurencji. Mimo tego Sąd nie stwierdził jednak, że rząd federalny był zobowiązany do zmiany niemieckiej praktyki w dziedzinie rezerw, która poprzez selektywne wspieranie poszczególnych sektorów gospodarki stanowi bezpośrednie naruszenie dyrektywy i zasady „effet utile”.

W końcu wnoszący odwołanie podnoszą, że zaskarżony wyrok niesłusznie obciąża je kosztami poniesionymi przez interwenientów. Ponieważ interwenienci przystąpili do postępowania dopiero na bardzo późnym etapie, kiedy wszystkie istotne pisma procesowe zostały już złożone, ich wsparcie udzielone pozwanej mogło mieć jedynie marginalne znaczenie. Sytuacja ta nie uzasadnia obciążenia skarżących kosztami w całości.

(¹) Dz.U. C 74, str. 15